

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. IX. Contemplatio in Deo, quatenus omnibus aliis exercitiis est
præpone[n]da.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

DE ADHÆRENDO DEO LIB. 31
tuus, & tonsura, & similia huiusmodi:
sed an fictus, an verus Religiosus sis,
tu videris. Animaduerte ergo, quàm
grauiter de generes & pecces in Domi-
num Deum tuum, & in omnem eius
iustitiam, si secùs egeris, & creaturæ
potiùs quàm Creatori ipsi voluntate
& amore inhæseris, creaturam præpo-
nens Creatori.

CAPVT IX.

*Contemplatio in Deo, quatenus om-
nibus alijs exercitijs est præponenda.*

ET quia omnia citra Deum sunt ef-
fectus & opus ipsius Creatoris, ha-
bentia posse & esse, & quidquid sunt &
possunt, limitatum, & vt ex nihilo pro-
ducta nihilitatibus circumdata, & ex
se ad nihilum tendentia; necessariò mo-
mentis singulis suum existere, conser-
uari, operari, & si quid in eis est, & sic
per omnia ab ipso summo opifice Deo
recipiunt, tamquam verè ex seipsis sibi
& alijs insufficientia, ad cuius opera-
tionem sunt, sicut nihil ad aliquid, fini-
tum ad infinitum. Quapropter in solo

eo, & circa eum, & propter eum, & in eum sit omnis recta nostra contemplatio, vita, & operatio: qui etiam vno voluntatis nutu posset & sciret in infinitum omnibus modò creatis perfectiora producere. Nulla ergo, siue secundum intellectum, siue secundum affectum, contemplatio & amoris fruitio vtilior, perfectior, & felicitior, quàm in ipso Deo creatore summo & vero bono; à quo, in quo, per quem, & ad quem omnia: sibi & omnibus sufficiens est in infinitum, qui omnium in se continet perfectiones simplicissimè ab æterno, in quo nihil quod non sit ipse: apud quem, & per quem, omnium instabilem stant causæ: in quo omnium mutabilium immutabiles manent origines, necnon omnium rationabilium, irrationabiliumque, atque temporalium in eo sempiternæ viuunt rationes: qui omnia complet, vniuersa singulaque se toto essentialiter implet: cuius rei intimior est & præsentior per essentiam, quàm res sibi ipsi: in quo omnia simul sunt vnita, & in eo sempiternè viuunt. Præterea si ex infirmitate, aut inusitatione intellectus, quis magis tenetur

netur

DE ADHÆRENDO DEO LIB. 33
netur in creaturis contemplari, tunc
hæc optima, vera, & fructuosa contem-
platio videtur homini mortali possibi-
lis, vt saltem in cunctis suis contempla-
tionibus & meditationibus, siue circa
creaturas, siue circa Creatorem fiunt,
consurgat delectatio in ipso Creatore
Deo vno & trino intra se, vt inardescat
ignis diuini amoris, & veræ vitæ in se,
& in alijs, ad meritum felicitatis æter-
næ vitæ. Animaduertenda est etiam in
hoc differentia inter contemplationem
Catholicorum fidelium, & Philoso-
phorum gentilium: quia contemplatio
Philosophorum est propter perfectio-
nem contemplantis, & ideò sistit in in-
tellectu; & ita finis eorum in hoc est
cognitio intellectus. Sed contemplatio
Sanctorum, quæ est Catholicorum, est
propter amorem ipsius, scilicet contem-
plati Dei: idcirco non sistit in fine vlti-
mo in intellectu per cognitionem, sed
transit ad affectum per amorem. Vnde
Sancti in contemplatione sua habent
amorem Dei tamquam principaliter
intentum; quia felicius est etiam Do-
minum Iesum Christum cognoscere, &
habere spiritualiter per gratiam, quàm
B 5 sine

sine gratia corporaliter, vel etiam essentialiter. Porrò dum anima ab omnibus abstrahitur, & in seipsam reflectitur, contemplationis oculus dilatatur; & se scalam erigit, per quam transeat ad contemplandum Deum. Ex qua contemplatione anima inardescit ad bona cælestia & diuina, & ad æterna; & omnia temporalia à longè prospicit tamquam nihil sint. Vnde quando in Deum procedimus per viam remotionis; primò negamus ab eo omnia corporalia & sensibilia & imaginabilia; secundò, etiam intelligibilia; ad vltimum, hoc ipsum esse secundùm quod in creaturis remanet. Sic quantum ad statum viæ pertinet, optimè Deo coniungimur, secundùm Dionysium. Et hæc est caligo, quam Deus inhabitare dicitur, quam Moyses intrauit, ac per hanc ad lucem inaccessibilem. Verùm non prius quod spirituale, sed quod animale: ideò consueto ordine procedendum est à labore actionis ad quietem contemplationis, à virtutibus moralibus ad theoreticas & speculatiuas. Denique, ô anima mea, quid occuparis circa plurima superuacue, & semper in his eges? Intende &
ama

DE ADHÆRENDO DEO LIB. 35
ama hoc vnum optimum bonum, in
quo omne bonum; & sufficit. Infelix
ergo, qui omnia scit præter ipsum &
habet, ipsum autem nescit. Et si hæc
omnia & ipsum sciat, non propter hoc,
sed propter ipsum beator. Vnde Ioan-
nis 17. *Hæc est vita eterna, ut cognoscant* Ioan. 17.
te, &c. & Propheta: *Satiabor cum appa-* Psal. 16.
ruerit gloria tua.

CAPVT X.

*Actualis deuotio & sensibilis non
tantum curanda est, sicut volun-
tate Deo adherere.*

PRÆTEREA non multum cures a-
ctualem deuotionem, aut sensibi-
lem dulcedinem, vel lacrymas; sed tan-
tum per bonam voluntatem in intelle-
ctu sis mente cum Deo intra te vnitus.
Quippe super omnia placet Deo mens
nuda à phantasmatis, id est, imagini-
bus, speciebus, ac similitudinibus re-
rum creaturarum. Decet namque mona-
chum esse alienum ab omni creatura,
vt soli Deo intra se nudè & expeditè in-
tendat, vacet, & adhæreat. Quamobrem